

איך להדוף את הצונאמי המדיני?

written by דוד מ' וינברג | 03.08.2025

אין לישראל ברירה אלא לדחות מחאות ולחצים מערביים [?] כמו ההכרה החצופה במדינה פלסטינית מדומה [?] ובמקום זאת לפעול באופן עצמאי כדי להבטיח את עתידה. לישראל גם אין ברירה אלא לעמוד בפני רוחות הבידוד הדיפלומטי והחרם הכלכלי.

זאת משום שמנהיגי העולם טעו באופן עקבי כמעט בכל נושא ביטחוני לאורך כל ההיסטוריה של ישראל, והתנהגו בנבזות כלפי ישראל בנקודות מפתח מדיניות, ומשום שהאימים של BDS והרס כלכלי הם מוגזמים, בכוונה תחילה.

מנהיגים מערביים (לצד מנהיגים ישראליים רבים) טעו לגבי תהליך אוסלו, והשקיעו אמון מוגזם ומיליארדי דולרים מבוזבים ברשות הפלסטינית המושחתת, הדיקטטורית, האנטישמית והנותנת חסות טרור.

במשך עשרות שנים הם שיתפו פעולה עם המסע הממושך של הרש"פ להכפיש ולהפליל את ישראל בפורומים בינלאומיים, כל זאת תוך הנצחת זהות הקורבן-פליט-שהיד הפלסטינית ואימוץ רף ציפיות נמוך כלפי הפלסטינים. זאת במקביל לדרישות בלתי סבירות מישראל וניסיונות גלויים להחליש אותה.

מנהיגים מערביים (לצד כמה מנהיגים ישראלים) טעו באופן מוחלט (בדיוק לפני עשרים שנה) בעידוד "ההתנתקות" החד-צדדית של ישראל מעזה וגירוש התושבים הישראליים מיישוביהם היפים שם. השבר המכוער והמעוות הזה בהיסטוריה הישראלית והאזורית הוביל לקטסטרופה של שלטון חמאס בעזה, ומאז למלחמות רבות וסבל רב לישראלים ולפלסטינים כאחד.

מנהיגים ופרשנים מערביים היו עיוורים באופן עקבי לאופי הרצחני-כלפי-ישראל של התנועה הלאומית הפלסטינית, גם פתח וגם חמאס. אל תבלבלו את פריז, לונדון ואוטווה עם עובדות כמו התמיכה של שלושה רבעים מהפלסטינים ביו"ש בטבח שביצע חמאס ב-7 באוקטובר, או התמיכה של ראשי הרשות הפלסטינית בטרור והשתתפותה הפעילה של מפלגת פתח בגל התקפות הטרור המאיימות על מרכז הארץ.

הם גם היו עיוורים מרצון לפעילות המרושעות של אונר"א, וממשיכים לתת לארגון יותר ממיליארד דולר מדי שנה, אף על פי שאונר"א מזינה את התקווה ל"זכות שיבה" פלסטינית; האשליה שניתן להכריע ולחסל את ישראל.

וכמובן, מנהיגים מערביים טועים לגבי האחריות למלחמה הנוכחית בעזה. רבים מהם קראו לישראל שוב ושוב, כמעט מתחילת המלחמה, להפסיק את ההתקפה הצבאית על חמאס. באופן שגוי הם מאשימים את ישראל ב"הפרות בוטות של החוק הבינלאומי" תוך התעלמות מהשימוש של חמאס בנשים וילדים כמגינים אנושיים, בבתי חולים כמחסני נשק, או בבתי ספר של האו"ם

מנהיגים מערביים חלשים אלה גם מגלים סובלנות כלפי מהומות פרועות אצלם בבית, כאשר קיצונים דוחפים את המשוואה בין ישראל והציונות לבין כל העוולות המקובלות של היום [?] אימפריאליזם, קולוניאליזם, אפרטהייד, עליונות לבנה ורצח עם.

ברגע זה של משבר יזום בנוגע ל"רעב" כביכול בעזה, לחכמי המערב האלה אין מה לומר על ההשתלטות האלימה של חמאס על הסיוע ההומניטרי או על הסיכול של הפעולות של קרן הסיוע ההומניטרי לעזה הקשורה לארה"ב ולישראל. הם גם מתעלמים מהשותפות של האו"ם באסטרטגיית מניעת הסיוע הנבזית של חמאס, שנועדה בציניות להשחיר את ישראל.

עכשיו מגיע המסע החצוף של הנשיא הצרפתי מקרון להכרה חד-צדדית ב"מדינה" פלסטינית סינתטית.

המנהיגים המערביים הנשגבים האלה מתעקשים שמהלך זה הכרחי דווקא עכשיו על מנת "לקדם שלום", אבל מטרתם האמיתית היא להכות בישראל.

הם מענישים את ממשלת נתניהו על האומץ שלה להגן על ישראל וכובלים על הפיכתה של ישראל לדומיננטית מדי בשינוי המצב האסטרטגי האזורי (ובכלל זה המבצעים ההרואיים והמוצלחים של ישראל נגד איראן וחיזבאללה). הם יודעים שמדינה פלסטינית היא גם בדיה וגם סכנה גדולה לישראל, ואף על פי כן [?] האדונים מקרון (צרפת), סטארמר (בריטניה) וקארני (קנדה) מזלזלים בעובדה שמופע ראוותני לטובת מדינה פלסטינית ברגע זה הוא ניצחון לטרור של חמאס ועידוד למעשי טבח נוספים.

מנהיגים מערביים ברחבי העולם גם טעו טעות היסטורית לגבי השאלה איך להתעמת עם הרפובליקה האסלאמית של איראן ותוכנית פצצת הגרעין שלה (והעדיפו משא ומתן אינסופי ולא מועיל עם איראן על פני פעולה צבאית החלטית), ולגבי השאלה איך להתמודד עם השאיפות ההגמוניות של טורקיה תחת הדיקטטור האסלאמיסט ארדואן. הם אולי גם טועים לגבי הריצה הנוכחית לחבק את המנהיג הג'יהאדיסטי הסוני החדש של סוריה, אל-ג'ולאני.

לפיכך, אין לישראל ברירה אלא לבזז למנהיגים מערביים כאלה ולפעול על אפס וחמתם לטובת ביטחון ישראל. ישראל גם חייבת לעמוד בפני איומי הבידוד הדיפלומטי והכלכלי.

היא בוודאי יכולה. תרחישי האימים של בידוד ישראל אינם מדויקים מסיבות רבות, כולל חולשת העולם הערבי, ההשפעה הפוחתת של אירופה, החוסן של המוניטין של ישראל בחוגים מערביים רבים, החוסן של הקשרים של ישראל במרכזי טכנולוגיה ועסקים עולמיים, ועוד.

העובדה היא שהרבה יותר חברות עולמיות קונות מישראל מאשר מחרימות את ישראל; הרבה יותר אוניברסיטאות ומדענים משתפים פעולה עם עמיתיהם הישראליים מאשר מתרחקים מהם; הרבה יותר כנסיות תומכות בישראל מאשר מגנות את ישראל; הרבה יותר אומנים מופיעים

בישראל מאשר מחרימים את ישראל, וכן הלאה. ניתן להתגבר על חרמות וגינויים מחוגי אומנים שמאלנים ו"מעין-יהודים" מלאכותיים (המצהירים פתאום על "יהדותם" כדי לגנות את ישראל).

למרבה הצער, האיום המוגזם ב"צונאמי", בקריסה מוחלטת של העולמות הדיפלומטיים והכלכליים של ישראל, הוא טריק ישן שמורידים מהמדף כל כמה שנים כדי לכפות על ישראל כניעה; להפחיד את הציבור הישראלי כדי להניע אותו לנסיגה ועוד נסיגה, להרתיע ישראלים ממדיניות ימנית סבירה.

ב-2013 הזהירו ראשי הממשלה לשעבר אהוד ברק ואהוד אולמרט מ"צונאמי דיפלומטי" שיפקוד את ישראל אם הפלסטינים יקבלו "אישור" של "המדינה" שלהם בעצרת הכללית של האו"ם. בפאניקה, הם דחקו בישראל לעשות ויתורים דיפלומטיים קיצוניים כדי למנוע את "האסון". ובכן, הפלסטינים קיבלו את ההצבעה שלהם ואת המעמד המשודרג שלהם באו"ם, אך השמיים לא נפלו על ישראל. צונאמי שמונאמי (על משקל האמירה "או"ם שמוס" של דוד בן-גוריון)!

טקטיקת הפחדה זו הפכה למסר המרכזי של שרת החוץ דאז ציפי לבני, שייללה מדי יום על החרם המערבי המתקרב על ישראל. אלא אם ישראל תיכנע במהירות לצלילי הנסיגה של לבני ותוביל למדינה פלסטינית.

שר האוצר דאז יאיר לפיד הצטרף ללבני עם דוח עלוב שאישר את התחזיות הקודרות. לפיד הזהיר שכיסו של כל ישראלי ייפגע מפעילות BDS אלא אם ישראל תקפוץ על העגלה של מזכיר המדינה האמריקני דאז ג'ון קרי ותזדרז לקראת עסקה עם הפלסטינים.

מעניין לציין שבעקבות ה-7 באוקטובר שינה לפיד את הטון שלו. השבוע הוא גינה בתוקף את מקרון על הכרה חד-צדדית במדינה פלסטינית, וכינה זאת "טעות מוסרית" ופרס לחמאס. ושימו לב גם לזה: השבוע רכשה חברת פאלו אלטו נטוורקס האמריקנית את חברת האבטחה הישראלית CyberArk תמורת 25 מיליארד דולר.

ישראל חייבת לקבל את החלטותיה הדיפלומטיות-ביטחוניות מבלי להתחשב בנביאי הזעם וממכריזי ההיסטריה. במקום זאת, ישראל (וחבריה הנאמנים באמת בחו"ל) חייבת להתמקד בניצחון בקרבות אמיתיים בחזיתות קרב מוחשיות נגד אויבים חמושים, ולהמשיך קדימה עם ביטחון עצמי ובמידת הצורך מתוך התרסה כלפי מנהיגים מערביים שוגים.